

Un dels participants durant la sortida, amb molta boira, per pensar ocells aquàtics hivernants a Lleida ■ ACN/ ANNA BERGA

SOCIETAT

Menys ocells aquàtics a Lleida pel canvi climàtic

La falta de gelades a les terres de Lleida aquest hivern ha fet baixar el nombre d'ocells aquàtics hivernants procedents dels països del nord. Segons ha explicat la biòloga i coordinadora de sostenibilitat de la Paeria de Lleida, Esther Fanlo, les temperatures suaus han fet que aquests ocells "no hagin tingut la necessitat de baixar" i s'hagin quedat "més amunt en països com França". Ahir la regidoria d'Habitatge i Transició Ecològica va organitzar una sortida al Parc de la Mitjana i als Aiguamolls de Rufeia per identificar i censar ocells aquàtics hivernants. La boira, present durant tota la jornada, va restar visibilitat per poder localitzar-los.

Fanlo va atribuir el descens d'ocells aquàtics a les terres de Lleida al canvi climàtic, o "canvi global". Va explicar que aquest no només es manifes-

ta amb temperatures més elevades, sinó també amb una "distribució irregular de les èpoques de mal temps". En aquest sentit, va afegir que és probable que les baixes temperatures es puguin traslladar a mesos com "març o abril" i que això afecti el moment de nidificació i de les pollades d'ocells. A més, provocarà que moltes espècies s'hagin de readaptar als canvis en els ecosistemes.

L'activitat organitzada ahir es va fer de manera simultània a tota Europa amb la finalitat de quantificar i identificar les espècies d'ocells que passen l'hivern a les diferents zones humides del continent. Amb totes les dades obtingudes es fa un seguiment global dels ocells aquàtics a Europa. A la de Lleida hi van participar una trentena de persones.

■ REDACCIÓ

SOCIETAT

Família i amics es manifesten pel nen segrestat a Hondures

Familiars, veïns i professors d'Enoc Misael Pérez Chinchilla, un nen hondureny de 12 anys veí de Badalona segrestat al seu país el passat mes de desembre, es van manifestar ahir a la tarda a Barcelona per reclamar que el govern d'Hondures s'impliqui en el rescat del menor. Fins a una cinquantena de persones es van concentrar a la plaça de Catalunya amb pancartes en què es veia la foto de l'Enoc al costat de lemes com "On és l'Enoc?", "Et trobem a faltar" i "Ajuda'ns a trobar-lo". El nen, fill únic de pares separats, viu al barri de Llefià de Badalona amb la seva mare des que té 9 anys, quan tots dos hi van arribar procedents de la ciutat

de Tela, al carib hondureny, on ara ha estat segrestat. La directora de l'institut escola Rafael Alberti de Badalona, Neus Casablanca, va explicar que el nen, que cursa primer de la ESO i que està plenament adaptat al seu entorn, va comunicar a principis de novembre que viatjaria al seu país de vacances. El dia 18 de novembre va arribar a Tela i el dia 2 de desembre va desaparèixer, al mateix temps que es va trobar els cadàvers del seu avi, del seu oncle i de la seva mare, tots assassinats. L'exèrcit i la policia van desplegar un ampli dispositiu per buscar l'infant, tot i que ara només grups de veïns de la família continuen la recerca. ■ EFE

SOCIETAT

A licitació les obres del talús de la C-13

El conseller de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet, ha anunciat la licitació "immediata" per 1 milió d'euros del sanejament del talús afectat per l'esllavissada a la C-13. En declaracions a Trepmp, Calvet va assegurar ahir que al llarg de les properes setmanes començaran les obres, amb ancoratges i una malla que recollirà el talús en una cota supe-

rior a l'actual, per assegurar-hi totalment la circulació. Calvet va explicar que s'està estudiant si calen actuacions "més definitives" en el punt afectat i va avançar que es decidirà "tècnicament" en els propers mesos. El conseller va valorar que la solució temporal, consistent en un semàfor per donar pas als vehicles, "funciona bé". ■ ACN

SOCIETAT

Detingut un jove per abús sexual a Lleida

Els Mossos d'Esquadra van detenir un jove veí de Lleida que havia assaltat i abusat sexualment de diverses noies pels carrers de la capital del Segrià. L'arrestat, de 24 anys i nacionalitat espanyola, està acusat d'un delictes d'agressió sexual i tres d'abusos sexuals. La detenció és el resultat d'una investigació iniciada a finals del 2018 arran d'una sè-

rie d'assalts a noies de la ciutat de Lleida. L'individu atacava les noies pel carrer, els feia tocaments violents i, en algun dels casos, aprofitava que la víctima entrava a casa per abusar d'ella a l'entrada de l'edifici. És el cas d'una nena de dotze anys que va ser agredida al portal de casa seva al barri de Balàfia l'abril del 2019. ■ ACN

Aconseguieix l'Agenda del Pagès al quiosc

per només
4,95
euros

AQUEST ANY, UN EXTENS MONOGRÀFIC DEDICAT A LA CIRERA

- * CONSELLS PER AL CAMP O L'HORT URBÀ
- * DIRECTORI DEL MÓN AGRÍCOLA I RAMADER
- * MERCATS ECOLÒGICS I CONVENCIONALS
- * CLIMODIAGRAMES
- * SANTS, REFRANYS I LLUNES
- * FIRES I FESTES
- * TAULES DE PREU
- * PESOS I MESURES DE CATALUNYA
- * RECOMANACIONS LABORALS I FISCALS

Més informació: www.elpuntavui.cat/agendadelpages

El regal d'empresa perfecte! Lots de 10 agendes a preu reduït, al telèfon 972 18 64 80 - Enviament gratuït

Torra plegarà de diputat si el Suprem ho ordena

El seu advocat alerta que l'acord de la junta electoral provincial de substituir l'escó del president pot constituir delictes

L'Iran admet ara haver abatut l'avió ucraïnès per "error"

En l'incident van morir 176 persones

Problemes d'humitats?
Nova solució ELECTRO-FÍSICA
HUMITAT-STOP
Elimina les humitats
"SENSE OBRES"

Truqui'ns i li farem un diagnòstic gratuït del seu problema d'humitat 678 323 938

ni una gota més!
HUMITAT-STOP
www.humitat-stop.com

Antoni Pagès
Distribuidor per la província de Girona
c/ Freixes, 6 - 17753 ESPOLLA (Girona)
T. 972 563 418 - M. 678 323 938
antonipagespolla@gmail.com

EL PUNT AVUI+

2,50€

DIUMENGE • 12 de gener del 2020. Any XLV. Núm. 15237 - AVUI / Any XLII. Núm. 14107 - EL PUNT

241.000 catalans no poden treure diners al seu poble

NÚMEROS • Un total de 467 municipis, la meitat del país, no disposen de caixer automàtic ni d'entitat bancària on fer gestions

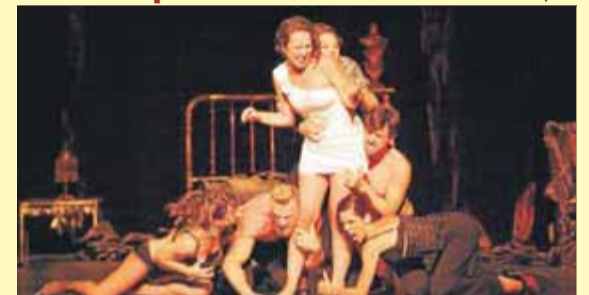
DESPLAÇAMENT • La reestructuració del sector fa que molts ciutadans hagin de traslladar-se a poblacions veïnes

Un usuari, fent servir una de les bicicletes que s'han instal·lat a la Guineueta, a Nou Barris, ahir ■ ORIOL DURAN

Més Bicing a Barcelona

La xarxa de bicicletes s'expandeix a onze barris més de la ciutat

La producció 'Revolution', al Fitag ■ JOAN SABATER

Pla per dur el teatre per tot Catalunya

Cultura pretén revitalitzar les gires i les produccions més enllà de Barcelona

La variant ferroviària de Vandellòs, a punt

S'inaugura demà i permet un estalvi de 45 minuts entre Barcelona i València

Seat supera el mig milió de vehicles lliurats el 2019

Aquesta xifra suposa un increment del 10,9% respecte a l'any anterior

Farré accessibilitat

pujaescales

tel. 609 314 500 www.farre.es

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Miquel Berga

Bogeria

Segons Nietzsche, la bogeria és rara a àmbit individual, però en grups és la norma. Qualsevol que hagi assistit a un partit de futbol o hagi participat en un míting de tancament de campanya electoral pot entendre perfectament el sentit de l'afirmació del filòsof. Submergits en l'escalf d'una multitud enfervorida l'individu tendeix a sentir com se li dissol la pulsio racional en favor del paroxisme emocional. La nostra permanent relació binària entre el solitari i el solidari es desequilibra i, entre banderes, eslògans i consignes, la ment s'adorm en braços d'una sola identitat col·lectiva. Alguns acadèmics intenten explicar-se fenòmens com el del *Brexit* al Regne Unit en el terreny de les disfuncions pròpies de la psicologia de masses i ho aprofiten per confirmar la sospita de Nietzsche. Ara bé, observant aquests dies moltes de les intervencions al Congrés de Diputats que han portat, finalment, a la formació d'un nou govern de coalició, haig de confes-

Trobarem algú que sigui capaç de conrear el noble art de governar en un país sempre propens al canibalisme polític?

sar que aquest desorientat columnista ha sentit l'impuls de desautoritzar l'autor d'*Així parlà Zaratustra*. Sentint alguns portantveus de partits que han obtingut una bona colla de diputats electes vull pensar que, precisament, la bogeria és una cosa estrictament individual, que no té res a veure amb els seus milers de votants. Que són ells i elles els qui amb el micro a la mà s'exalten i, com diuen a l'Alt Empordà, "venen bojos". Vull pensar que les masses que els voten són perfectament sensates i alienes a aquests il·luminats "folls de raó" que es pensen que l'argumentació es basa en la vociferació i l'insult barroer, en l'exabrupte tronat i en posar cara d'indignat. Tibats com raves (per no dir com un cagarro) aquests personatges solemnitzen i donen credibilitat a l'advertència del president Tarradellas quan, parlant per experiència, deia que: "l'art de governar Espanya és l'art d'evitar la guerra civil". En trobarem alguns que siguin capaços de conrear aquest noble art en un país sempre propens al canibalisme polític?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Foix i Salvat Papasseit

He explicat més d'un cop que un malentès va ser la causa que per poc J.V. Foix no em tirés literalment escales avall de casa seva. Ricard Salvat tenia intenció de muntar un espectacle universitari sobre Joan Salvat Papasseit i havia demanat als seus alumnes de recollir informació sobre el poeta. Em va tocar anar a parlar amb Foix, que l'havia conegut. El vaig trobar –de vint-i-un botó més dos botons de puny–, darrere el taulell de la pastisseria de la plaça Sarrià. Li vaig explicar el projecte. Em va citar al mateix lloc al cap d'uns dies. Hi vaig anar. Les dependentes em van indicar que m'esperava assegut en un banc de la plaça. Llegia *El Correo Catalán*. El diari li devia servir "allò que no diu *La Vanguardia*", però jo francament vaig pensar que hauria estat més adequat atrapar-lo en la lectura d'un manifest surrealista, millor si fos en italià. Em va dir que el seguís. Vam entrar en un portal. Unes escales de fort pendent ens van dipositar en una mena d'estudi blanc i lluminós. Foix em va mostrar uns originals de Miró, de Tàpies, potser de Picasso. No ho recordo. Els

“Un llibre recull escrits del “poeta de Sarrià” sobre escriptors i artistes

tenia emmarcats a les parets o en unes carpetes sostingudes per uns cavallets. Finalment ens vam asseure, i vam entrar en matèria. Dos minuts més tard jo era al capdamunt de les escales vertiginoses amb la porta del pis tancada darrere meu. Foix s'havia pensat que cercava informació sobre ell. Quan va entendre que l'objectiu de la visita era Salvat Papasseit es va limitar a dir-me “era un pobre noi” i acompanyar-me a la sortida.

Celebro comprovar, passats tants anys, que Foix tingués en aquella ocasió un mal dia. Edicions 62 i la Fundació J.V. Foix acaben de treure el gran

regal de Reis, *Noms propis. Escriptors i artistes*. Un recull, fet per Jordi Cornudella, dels escrits que Foix va dedicar, en papers diversos, a literats i pintors coneguts i admirats. Entre ells, uns quants –i un de meravellós– amb Joan Salvat Papasseit de subjecte. El “pobre noi”, ara me n'adono, era jo, un jove indocumentat ignorant d'aquests textos. En l'aplec, Foix parla de Ramon Llull, Jacint Verdaguer, Joan Maragall, Josep Carner, Josep Sebastià Pons, Carles Riba, Josep Maria de Sagarra, Josep Pla, Gabriel Ferrater, Joan Fuster... De Picasso, Chirico, Miró, Dalí... Ho fa amb aquella prosa tan seva: cordada com els botons de l'armilla, espitregada com quan agafava l'arjau al Port de la Selva.

Julia Guillamon ha publicat *Deu entrevistes*, inquisicions de joventut a escriptors. N'hi ha una a Jorge Luis Borges. L'escriptor argentí explica haver conegut Salvat Papasseit als anys vint a Barcelona. En té un record difús: llibreter a més de poeta? Va retèr de Salvat una frase “sense possibilitat de rèplica des de l'Odissea”: “la poesia necessita el mar”.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/ayklmk>

A la tres

Carles Ribera / cribera@lrp.cat

S'ha acabat el dol

Demà, quan els eurodiputats que falten prenguin possessió del seu càrrec legítim a Estrasburg (i si n'hi ha un que no ho fa és perquè està segregat) hi continuarà havent presos polítics i exiliats, com n'hi va continuar havent l'endemà de la investidura de Pedro Sánchez. Però aquests dos fets, la investidura a Madrid i la presa de possessió a Estrasburg, inauguren un 2020 en què la política catalana sembla que deixa enre l'estat de dol dels últims dos anys generat per la repressió i culminat per la vergonyosa sentència del Suprem. Ara toca intentar tornar a agafar les regnes de la cursa política.

No serà senzill. Perquè la realitat és que al Puig de les Basses, a Lledoners, i a Mas d'Enric hi continua havent polítics i activistes ostatics d'un Estat espanyol que justament volia això, tenir ostatics com a basa per negociar. Tot i que la prioritats número u és la lli-

“La investidura a Madrid i l'entrada de Puigdemont al Parlament Europeu posen fi al dol

bertat dels represaliats, o potser perquè aquesta és la prioritats, fa la sensació que els dos episodis que inauguren la nova dècada són una injecció d'energia per als dos principals partits de l'independentisme. Cadascun a la seva manera. Esquerra, intentant, a pesar del cost polític que li pot comportar, recosir les relacions amb Madrid, seu de la força bruta però també d'un creixent deteriorament institucional en el qual cal burxar. Junts per Catalunya,

redoblant la pressió des de l'exterior que ha garantit en aquests dos anys que el cas català no quedés sepultat sota l'estora del *deep state* hispànic mentre Europa mirava cap a un altre costat.

El principal problema és, em temo, que els dos grans partits (el tercer només serveix per no fer ni deixar fer) han decidit, i és humanament comprensible, que ja han acumulat prou màrtirs. Per això a partir d'ara destinaran totes les energies no pas a continuar combatent l'Estat espanyol sinó a batre's entre ells. L'objectiu comú de la independència ha mantingut més o menys soterrat el caïnisme durant una dècada. L'ajornament tàctic de l'alliberament nacional està a punt d'oferir-nos alguns dels espectacles més lamentables de la política catalana dels últims anys. Ara que el dol es dona per acomiadat, em temo que ens faran passar molta vergonya.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

Aquell febrer del 36

Al febrer del 36, el periodista Carles Sentís estava preocupat perquè Charlot s'havia tornat comunista després que el popular personatge es posés a córrer davant la multitud amb un drap vermell arplegat a l'atzar. I és que s'acabava d'estrenar a Barcelona *Temps moderns*, una de les més punyents sàtires a la societat industrial i a la depressió econòmica del 29: recordem el petit heroi entestat a entrar a la presó per poder menjar almenys un plat de sopa calenta! Eren dies de molta efervescència política, a punt de celebrar-se, el 16, unes

Com que van perdre a les urnes, van convocar el 18 de juliol

eleccions que donarien el triomf al Front Popular i posarien fi al Bienni Negre, és a dir, a la coalició de dretes *armades* contra els ideals de progrés i modernitat de la Segona República. Va ser una campanya encesa entre els partidaris de l'ordre –segles d'absolutisme i misèria beneïts per

l'Església els avalaven– i els qui pensaven que el veritable ordre no existeix sense benestar col·lectiu. Sabem què va passar: el Front Popular va guanyar a les urnes i el Front de l'Ordre es va consagrar en cos i ànima a la preparació de la següent *convocatòria*, la del 18 de juliol; va vèncer i es va mantenir 40 anys més al poder, 40 anys de silenci, repressió i endarreriment. Calvo Sotelo havia advertit que era més fàcil substituir la República que transformar-la mentre el cardenal Segura disparava virulenta municions: “Quan els enemics del regnat de Jesucrist avancen resoluts, cap catòlic pot romandre inactiu.” Lliçons de la història, sí, que estem parlant d'aquell febrer del 36.

Les cares de la notícia

DIRECTORA GENERAL DE CREACIÓ

Àngels Ponsa

Teatre a l'abast de tothom

Cultura ha decidit impulsar el pla integral del teatre, amb el suport del sector i d'altres administracions, que permeti que el teatre arribi a tot Catalunya. La qualitat de l'oferta és indiscutible però sovint els ciutadans de fora de l'àrea metropolitana en queden orfes, almenys d'una part.

LÍDER SUPREM DE L'IRAN

Ali Khamenei

Error fatal

L'exèrcit iranià va reconèixer ahir, finalment, ser el responsable d'abatre l'avió en què van morir 176 persones i ho va atribuir a un error. Fer caure un avió amb civils a bord no és atribuïble a un simple error i més quan la tecnologia actual ofereix moltes garanties. Cal exigir responsabilitats.

DIRECTOR DEL PROGRAMA PREVENCIÓ D'ALZHEIMER

Luis Molinuevo

Obrint noves vies

La investigació d'una malaltia com l'Alzheimer, que cada any afecta milers de persones, no s'atura i la investigació que lidera Molinuevo ha de servir per aportar nova llum a les causes que afavoreixen la seva aparició i també el seu posterior tractament.

EDITORIAL

La cultura necessita més diners

Les dades en si mateixes ja fan feredat i són un argument indiscutible que dona ja tota la raó al grup Actua Cultura 2%, que, integrat per les principals associacions empresarials de la cultura catalana, reclama que el govern català tingui més atenció presupostària per al sector: des del 2009 el pressupost del Departament de Cultura s'ha reduït un 50 per cent; més, la despesa de Cultura per habitant a Catalunya és de 30 euros mensuals, molt lluny dels 800 de Dinamarca, que és el màxim europeu, però també amb moltes diferències amb França, que és de 200 euros al mes per persona. Les xifres parlen clar, doncs, i són un dels arguments més efectius per als promotors d'aquesta iniciativa, però el més important de tot plegat és que cal el canvi per superar el fet que el migrat pressupost actual continua empentint el sector cultural: no li permet créixer i desenvolupar-se com seria necessari, fa que es quedin molts projectes enrere i, sobretot, es perjudica el progrés del país, oblidant que la cultura és un dels sectors clau de qualsevol societat moderna del segle XXI.

Justament, els promotors d'Actua Cultura 2% destaquen que des de la política sembla que entenen aquesta importància que, per a la societat, té el sector cultural, però que, quan arriba l'hora de la veritat, se n'obliden. Certament, amb la crisi econòmica tothom va haver d'ajustar-se als pressupostos retallats i, en aquest sentit, les empreses culturals han estat un exemple de comprensió i, fins i tot, de resignació, del tot lloable, però, ha arribat l'hora de rescabalar tot allò perdut i fer una aposta clara en els propers pressupostos per la cultura. Un augment que hauria de ser important, entenent que, de cop, serà difícil arribar al 2% que s'exigeix.

Tal dia com avui fa...

1 any Comptes enrere
El Consell de Ministres aprova un projecte de pressupost per a l'any 2019 amb accent social i les inversions de l'Estatut del 2006.

10 anys Incendi d'Horta
Els detinguts per l'incendi d'Horta de Sant Joan van cremar el bosc i ho van fotografiar. Els acusats van actuar amb total intencionalitat

20 anys El dictador xilè
El govern britànic negarà l'extradició d'Augusto Pinochet a Espanya perquè considera que el seu estat de salut no li permet ser jutjat.

Full de ruta

Jordi Grau

Persistir és la clau

La gent està desconcertada i cansada. O cansada i desconcertada. ¿Ha donat la raó el Tribunal de Justícia de la Unió Europea a Oriol Junqueras, cosa que ha permès a Puigdemont i a Comín ser eurodiputats de ple dret? I si és així, què fa Junqueras a la presó? Ara ens diuen que finalment la sentència que ha condemnat nou dels nostres a presó serà un dia anul·lada. I de què servirà si el Suprem no li fa cas. O si la JEC continua atorgant-se competències que no té per anar inhabilitant presidents de la Generalitat. No m'agrada que el diputat Rufián digui que si cada vegada que hi ha una sentència s'han d'aixecar de la taula de diàleg no acabarem mai. Ho entenc, però no m'agrada perquè no és poca cosa que la justícia espanyola es passi pel barret l' europea o que s'inhabiliti un president de la Generalitat. Ja en són dos i dos més que els tribunals van impedir que fossin presidents, cas de Jordi Sánchez i Jordi Turull. Aquest darrer,

El president Puigdemont defineix Jordi Turull com "un home corrent que fa coses extraordinàries". A 'Persistim' ho explica tot sense fer retrats a ningú

conseller de la Presidència de Puigdemont, ha publicat un llibre imprescindible. *Persistim* ho explica tot, dictat per l'empresonat Turull i transcrit per Gemma Aguilera. Aquest llibre és pel MHP Puigdemont "imprescindible" entre tots els que s'han escrit, "un relat suau i prudent" però "d'una potència que impacta". No dona tots els noms i obvia totes les desavinences amb Esquerra. No acusa ningú, ni assenyala ningú. És, en paraules del pròleg de Puigdemont, el llibre "d'un home corrent que fa coses extraordinàries". Lluís Llach, que en fa l'epíleg, el defineix amb dues paraules: "Valent i lleial." Llibre necessari, com molts dels publicats i el que s'espera del president Puigdemont, que potser no ho serà tant, d'amable. Un llibre on se't trenca el cor quan llegeixes que una filla de Turull li va demanar que no anés a la investidura, o com el seu pare, en conèixer la sentència, va dir que moriria amb el fill a la presó, el moment més dur que Jordi Turull ha viscut. I malgrat tot ho té clar: persistir és la clau.

Tribuna

Pau Miserachs. President del Grup d'Estudis Polítics

No al retorn de la dictadura

Vivim moments de supressió de llibertats i de repressió, com denuncia Amnistia Internacional en la seva valoració de la sentència del 14-O que va convertir el dret a votar, la llibertat d'expressió i de manifestació en el delictes de sedició. El TC prohibeix al Parlament parlar de república i fer manifestacions de desgat de la monarquia. Els tribunals amenacen, doncs, amb les seves resolucions la sobirania parlamentària i la llibertat de paraula del Parlament. La determinació del poble de Catalunya a persistir en la protesta pacífica i no abandonar la reclamació del dret a l'autodeterminació, els serfs de l'Estat i els partits reaccionaris l'han convertit en el concepte de nacionalisme totalitari i colpisme. Catalunya és vist com l'estat de dret espanyol inclou excepcions al principi democràtic com demostra el redactat de diversos articles del codi penal i el mateix 155 de la Constitució, creant una seguretat jurídica restrictiva que pot arribar a ser contrària als principis i valors democràtics del segle XXI. Theodor W. Adorno i Ece Temelkuran han desenvolupat uns interessants estudis sobre l'actual extremisme de dreta i el retorn del feixisme. Per aquest sistema els drets humans passen a un darrer

terme i obliguen tota la ciutadania a repensar d'on venim i on som.

LA DRETA POLÍTICA EXTREMA s'identifica amb un liberalisme econòmic que no permet transformar l'estructura social, mantenint les desigualtats, l'amenaça de la pobresa i la misèria de les classes treballadores a l'atur. Proposar models diferents al conservador desencadena la còlera i l'oposició radical de la ultradreta a tota proposta progressista, i converteix en impotent l'acció dels partits d'esquerra. El sector digital que ha guanyat força importància en la societat, s'ha convertit en un instrument idoni per a la difusió de notícies falses per desorientar l'opinió pública en benefici de la reacció. El feixisme modern potencia l'elit social i se serveix de la democràcia liberal per a les seves finalitats, intentant influir en el desenvolupament cultural i l'educació del jovent, explotant el sentiment religiós, les decepcions i la misèria. Converteixen la intel·ligència en sofisma i consideren tòxic tot pensament polític basat en la democràcia i les llibertats com va fer a la República de Weimar. La ultradreta converteix en lícit el règim de la dictadura i considera degenerada la transició del 1976. La seva perso-

nalitat és autoritària, plena de prejudicis i d'esperit reaccionari amant de la repressió dels que pensen diferent. És la involució total i el retorn al passat inquisitorial.

EL PROFESSOR XAVIER CASALS recorda en el seu llibre *El pueblo contra el Parlamento* que Ruiz Mateos va començar la primera experiència populista reaccionària a Espanya, capitalitzant un vot de protesta. Jesús Gil, l'home fort de Marbella, el va succeir amb l'aval de Mario Conde, vivint de l'arbitrarietat, la desqualificació dels altres i l'insult. Alejo Vidal Quadras, amb la creació de Vox va iniciar el camí per combatre l'auge de l'independentisme parlant d'empresonar el president de la Generalitat, pensament que va fer seu Santiago Abascal ampliant-lo amb l'antieuropisme. Amb 52 diputats. La independència, explica Xavier Casals, havia deixat de ser un horitzó polític per convertir-se en un objectiu a curt termini, i Vox, prenent el lloc del fracassat Ciutadans, ha arribat decidit a combatre-la amb una peculiar agressivitat i fixació, contra les esquerres i els independentistes que parlen de justícia social, una fiscalitat progressiva i lluita contra la corrupció, creant un nou paisatge polític.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Madrid, el forat negre

■ Els estudiosos d'astronomia denominen com a "forat negre" una regió a l'espai de la qual res pot escapar, ni tan sols la llum, és una concentració de matèria d'altíssima densitat. Madrid és el forat negre de la península, xucla i concentra l'economia i el poder de la perifèria, com també ho feu de les colònies, des de fa segles.

L'economia productiva no ha estat mai el seu referent, sempre s'han dedicat a l'economia extractiva, a recollir els beneficis de qui treballa. Europa es va enriquir amb l'or i la plata provinent de les colònies americanes, on es vessaven aitals riqueses per mantenir els exèrcits i les naus d'un imperi on "no es pon el sol". Saben que el poder econòmic és poder polític o potser és a l'inrevés? Espanya ha anat centralitzant des de sempre, l'Estat de les autonomies ha estat

una cortina de fum, encara que des de Madrid repeteixen mil vegades que estem en un estat dels més descentralitzats del món mundial.

El País Basc i Navarra se'n surten prou bé pel concert econòmic en règim foral de què gaudeixen, però Catalunya no té res a fer, continuen remenant les cireres unes estructures d'Estat hereves del franquisme, només cal llegir els cognoms dels alts càrrecs del funcionari de primer nivell, dels de la judicatura, ministeris i polítics, el 90% pertanyents a una classe dirigent que es perpetua i van passant els càrrecs de pares a fills, de generació en generació. És un contrapoder ferotge que no deixarà anar les seves prebendes així com així, la prova del cotó fluix la tindrem amb les decisions del nou govern espanyol, no us feu pas il·lusions. El temps ho dirà!

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

Avís a navegants, compte amb els caixers

■ Us ho explico molt ràpidament. 20 de desembre del 2019. CaixaBank. Ingresso en un caixer 500 €. L'aparell s'encalla i al cap d'una estona apareix en pantalla un avís que em comunica que el procés s'ha acabat. No em dona cap comprovant. Com que l'operació era per a un ingrés immediat al compte destinatari, comprovo que no s'ha realitzat. Demano l'atenció de dues treballadores. La segona, després d'un seguit de teclejades a un ordinador, em diu que han entrat 150 €. També m'informa que en 24 o 48 hores sabrem què passa amb la resta. Avui, més de dues setmanes després de la incidència, el diner continua desaparegut. Ni tan sols s'han abonat els 150 € esmentats.

I per ara res de res: indefensió total.

Això passa en una entitat que el 2018 va guanyar dos mil milions d'euros, que anuncia tancaments d'oficines i, com a conseqüència, posar gent al carrer. Una entitat que en lloc de passar a València la seua social, sembla que ho hagi fet al Regne Unit: Now, Family, Box... Els mots "Ara", "Família" i "Caixa" no figuren en el seu lèxic! Ah, i presumeixen d'obra social!

M'he passat a Caixa d'Enginyers, que segons la Creu Roja és més ètica que altres entitats que s'etiqueten així. Les transferències són gratuïtes i és la solució per poder prescindir de caixers automàtics. (Fa temps em va passar una cosa similar a l'antiga Catalunya Caixa, però en tres hores ja tenia els diners ingressats).

JOAN ALBERT ARGERICH
Barcelona

La frase del dia

“Si nosaltres reconeixem el president de la Generalitat, també exigim que al d’Espanya ningú li qüestionï la legitimitat”

José Luis Ábalos, MINISTRE DE FOMENT EN FUNCIONS

Tribuna

Imma Tubella. Catedràtica de Comunicació

Sentit comú

He de confessar que soc davant la pantalla del meu ordinador i penso que hi ha tantes coses a dir i que són tan imprevisibles i desconcertants que no sé per on començar. Això sí, tinc molt clar com acabar. Sempre trobo a faltar espai però avui liquidaria aquest article amb 78 caràcters: Llibertat, Amnistia i Negociació per fer efectiu el Dret a l’Autodeterminació. Però la qüestió és que n’he d’omplir 4.700 i de temes no en falten. Des de parlar de les contradiccions d’una Europa amb un Tribunal de Justícia que reacciona contra les decisions judicials espanyoles i a favor de la democràcia evitant llençar mig milió de vots a la paperera i un Parlament que en fa cas omís, fins a una investidura que em provoca una gran confusió –i no perquè la senti meva sinó per la importància que pot tenir per al nostre procés–, passant per l’intent d’inhabilitació del president Torra, per iniciativa d’un ens administratiu que no té res a veure amb el sufragi universal.

FINS DIVENDRES a darrera hora em pensava que havia fet les paus amb una Europa que creia capaç de superar la política corporativista del Sindicat d’Estats, però m’equivocava. No ha estat així i la decisió del Parlament Europeu ha creat un precedent molt perillós per al respecte a la democràcia i per al futur de la Unió, que no es pot permetre que el seu Tribunal de Justícia emeti una sentència, que el seu portaveu digui que és vinculant i que s’ha de complir, que l’estat membre en qüestió en faci cas omís i que poques hores més tard el seu Parlament acoti el cap, no apliqui la sentència del seu òrgan de justícia i deixi fer a l’estat membre rebel. Això és senyal d’una debilitat política que Europa pagarà molt cara.

DE LA INVESTIDURA i més concretament de l’abstenció d’Esquerra, que l’ha fet possible, he de dir que al principi hi estava radicalment en contra però que amb els dies ho he anat digerint i he acabat pensant que no ens podem negar a un possible diàleg tot i

témer que pugui ser una enredada descomunal com ens ho recorda la trista experiència dia sí i dia també. D’altra banda, hem viscut moments d’impotència dolorosa durant el debat, com quan Adriana Lastra va dir que “les dretes no podran impedir el govern que han triat els ciutadans” oblidant, o no, que el seu partit va aplaudir i donar suport a l’aplicació de l’article 155 que entre altres coses no va permetre la investidura del president que els catalans havíem triat, i no un, sinó tres, o quan la presidenta del Congrés, Meritxell Batet, va recordar, amb raó, que al Parlament s’ha de poder parlar de tot oblidant, però, que tenim la presidenta del Parlament de Catalunya a la presó amb una llarga condemna, que espero i desitjo que no complirà, per haver permès parlar d’un dret humà fonamental, el dret a l’autodeterminació, i que hi és amb la complaença del PSOE. El cas és que em sembla que no podem exigir *Sit and Talk* i després no voler-ho fer. Entenc i comparteixo que no ens en refiem ni mica del govern d’Espanya, sigui del color que sigui, però en tot cas hem de poder demostrar que aquesta proposta de diàleg és, com ens temem, per parlar de qualsevol cosa menys

“Aplicar el sentit comú, per a mi i per al vuitanta per cent de catalans, és això: Llibertat, Amnistia i Negociació per fer efectiu el Dret a l’Autodeterminació

de la que toca. Tant de bo m’equivocui. Si no ho fem així, tot se’ns podria girar en contra, és una qüestió de sentit comú.

PARLANT DE SENTIT COMÚ. L’any 1776 en Thomas Paine va publicar un llibret anomenat *Common Sense* (Sentit comú), un pamflet escrit amb un llenguatge clar i persuasiu, sense ressentiment, en contra de res però clarament a favor de la llibertat i determinat a demostrar que la independència era, per sentit comú, el que convenia a les colònies nord-americanes. Aquest llibret és el títol més venut de tots els temps als Estats Units. Se’n van vendre 250.000 els tres primers mesos i mig milió el primer any. El *Sentit comú* defensa la república com a govern democràtic i fa palès l’anacronisme de la monarquia. Diu que Anglaterra té dues tiranies, l’aristocràcia i la monarquia que governa per herència i no representa cap bé per al poble, a qui ignora i menysté. Cita la Bíblia per defensar que tots els homes són iguals i que per tant la distinció entre reis i súbdits és falsa. Critica tant els que creuen que han nascut per regnar com els que creuen que han nascut per obeir i fa un toc d’atenció a les ments enverinades pel poder i per la necessitat de rellevància, massa comuna en alguns polítics. Després d’analitzar la situació entre Anglaterra i les colònies i de constatar els desequilibris i les injustícies arriba a la conclusió que per sentit comú, l’única sortida és la independència.

POTSER NOSALTRES també hauríem d’abandonar tertúlies que només alimenten la foguera de les vanitats i discursos farcits de retòrica i buits de solucions i començar a aplicar el sentit comú, que per a mi i per al vuitanta per cent de catalans és el que deia al principi de l’article: Llibertat, Amnistia i Negociació per fer efectiu el Dret a l’Autodeterminació. Potser si no haguéssim fet saltar aquest punt de l’Assemblea de Catalunya fa cinquanta anys, ara estaríem més ocupats a construir que a defensar.

De set en set

Jaume Oliveras i Costa

L’últim tren

Com sortirem d’aquest garbuix? Fins escriure un article s’ha de fer amb les prevencions de dubtar si entre l’elaboració i la publicació no hauran passat suficients coses per deixar-lo obsolet. Tot s’ha accelerat, no sé si endavant o endarrere, en la realitat que som en terrenys massa movedissos per asseverar res. Estem situats a la cresta de l’onada.

És un moment apassionant, dolorosament apassionant, i amb un munt de fronts oberts que semblaven impossibles. A la vegada, s’han posat en evidència les grans misèries de la política i la realitat que el règim del 78 ha caducat, de la mateixa manera que ha caducat la Constitució que va originar, aquella que ara defensen a capa i espasa els que no la votaren.

Durant temps s’ha dit que a Catalunya estàvem empatats els sobiranistes i els unionistes i ara resulta que a això que en diem Estat espanyol l’empat encara és més evident: l’extrema dreta i la dreta més extrema, per un cantó, quasi tenen la mateixa representació que el centre i l’esquerra moderada (n’hi ha que no sigui moderada?). Un futur difícil d’administrar.

La necessitat fa amics impensables i la realitat de Catalunya necessita trobar sortides que assegurin una certa estabilitat. Les brutals manifestacions dels ultres auguren debats molt desagradables. I les estructures d’Estat deixen clar quin és el seu bàndol. A més, dins els mateixos partits s’esquerden certes unanimitats. L’Estat no té solucions màgiques i s’imposa el seny o entrarà en fallida. Veurem quina serà la sortida de Catalunya però, segur, Espanya està davant l’últim tren que passarà per aquesta via: o l’agafa o perdrà la darrera sortida democràtica.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Casado, acudint a felicitar Sánchez al seu escó després de ser elegit president espanyol el dia de la investidura ■ EFE

Sánchez viurà la legislatura sense opció de pactes d'estat

La presència de Podem a bord de la coalició i la pressió de Vox impossibiliten al PP firmar res amb el president ■ Lesmes es podria eternitzar en el poder judicial perquè el CGPJ no es renova sense Casado

David Portabella
MADRID

Els pactes d'estat entre el PSOE i el PP són l'últim vestigi del bipartidisme, però el primer govern de coalició des de la Segona República, que presidirà Pedro Sánchez, toparà amb una realitat nova: a bord hi ha Pablo Iglesias i tot pacte amb el president es firmaria *de facto* també amb el vicepresident. Amb els que titlla de "populistes" a l'executiu –i l'abstenció d'ERC i d'EH Bildu– i tenint la pressió de Vox, aquesta legislatura impossibilita al líder del PP, Pablo Casado, firmar cap pacte amb Sánchez, i això bloquejarà la justícia.

Inaugurar la catorzena legislatura estatal sabent

que el PP no col·laborarà en res condiona el camí de Sánchez: no podrà renovar el poder judicial, que ara sobreviu amb el mandat caducat des del desembre del 2018. Des de fa catorze mesos, el conservador Carlos Lesmes viu atrinxerat en la interinitat com a president del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial (CGPJ).

Renovar el CGPJ: 210 vots
Per renovar el CGPJ, que és l'òrgan de govern dels jutges, el Congrés necessita una majoria reforçada de 210 vots. Amb 120 diputats (o 155 amb Unides Podem), al PSOE li cal tant sí com no el PP (89). I Casado ja es va proclamar alliberat de tot compromís

Les frases

“Reconeixem el president de la Generalitat; és el que han decidit Catalunya i les seves institucions”

José Luis Ábalos
MINISTRE DE TRANSPORTS

“Entesa, acord, diàleg i consens. És l'únic camí que conec i és l'únic que ens permet avançar”

Carolina Darias
MINISTRA DE POLÍTICA TERRITORIAL

“Sánchez no pot, en nom dels espanyols, tractar amb qui ja és expresident ni fer-hi cap reunió”

Cuca Gamarra
VICESECRETÀRIA POLÍTICA SOCIAL PP

La canària Darias, veu territorial; Campo, a Justícia

El mètode del degoteig triat per Pedro Sánchez per donar a conèixer els seus ministres va acabar ahir. L'elegida a Política Territorial és l'actual consellera canària d'Economia, Carolina Darias. “Entesa, acord, diàleg i consens. És l'únic camí que conec i és l'únic que ens permet avan-

çar”, es comprometia la futura ministra de Política Territorial des d'ahir mateix. “Està molt bé que les regions ultraperifèriques s'impliquin en la governabilitat”, la lloava el ministre José Luis Ábalos.

Sánchez completa tot el govern entregant el Ministeri de Justícia al diputat del

PSOE andalús Juan Carlos Campo, ex-secretari d'estat de Justícia. El titular de Cultura serà José Manuel Rodríguez Uribes, exdelegat del govern a Madrid.

Des del PP, Cuca Gamarra exigia a Sánchez “no tractar amb qui ja és expresident”, en al·lusió a Quim Torra.

minuts abans de la votació de la investidura, el 7 de gener. “Ara el dilema el té vostè: o enganya els seus aliats o Espanya es trenca”, va augurar el líder del PP. Casado va oferir al novembre onze pactes d'estat –un de justícia– a Sánchez si governava en solitari, i ara se sent deslliurat de tot.

El bloqueig va bé al PP

Els actuals vocals del CGPJ van ser elegits el 2013, quan Mariano Rajoy tenia majoria absoluta, així que el bloqueig serveix ara a Casado per dilatar l'estada dels peons del PP en la justícia i prolongar *sine die* una majoria conservadora que no és la de les Corts sorgides de les urnes del 10 de novembre. La situació ja es va viure del 2006 al 2008, amb José Luis Rodríguez Zapatero a La Moncloa, quan el PP va descobrir que li era més profitós vetar la renovació i perpetuar els magistrats de dretes. I el mateix passa a la Junta Electoral Central. “Els membres que veuen com el PP els prolonga la plaça i la nòmina saben pagar el favor”, lamenta un diputat del PSOE sobre el joc pervers de controlar la justícia des de l'oposició. L'últim intent de renovació es va frustrar pel missatge de WhatsApp del senador Ignacio Cosidó en què deia que l'elegit, Manuel Marchena, permetria al PP controlar “des del darrere” la sala segona del Suprem.

“Legitimitat de l'altre”

En aquest mapa judicial i amb la inhabilitació que pesa sobre Quim Torra, el futur ministre de Transportes i *home fort* del PSOE, José Luis Ábalos, va afirmar el compromís amb el diàleg amb un cant a respectar l'interlocutor a la Generalitat. “Aquest govern ha fet una aposta clara pel diàleg polític, que es basa en el reconeixement de l'altre i, sobretot, en la legitimitat de l'altre. Nosaltres reconeixem el president de la Generalitat; és el que han decidit Catalunya i les seves institucions, i ens toca reconèixer-lo. I exigim que al president d'Espanya ningú li qüestionari la legitimitat”, va dir Ábalos. Pel que fa a les vies judicials de la JEC i del Suprem, Ábalos ironitza que “cal ser expert en dret per entendre aquests laberints”, però que l'acatament s'imposa. “M'agrada o no”, va dir. ■

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Boye avança que Torra acatarà el Suprem però no la JEC

■ L'advocat alerta que l'acord de la junta electoral provincial de substituir l'escó del president podria ser constitutiu de delictes ■ El govern no reconeix la decisió de l'àrbitre electoral: "La llista de JxCat no correrà"

Emili Bella
BARCELONA

L'advocat de Quim Torra, Gonzalo Boye, va assegurar ahir que el president de la Generalitat acatarà el que determini el Tribunal Suprem sobre la inhabilitació com a diputat, però en cap cas el que digui la Junta Electoral Central (JEC) ni la provincial de Barcelona. "Si hi ha una condemna ferma i el Parlament l'executa, ell l'acatarà. Sempre ho ha tingut molt clar i mai ha dit el contrari", va afirmar en una entrevista a Catalunya Ràdio. "El que passa és que una cosa és això i l'altra que robin a l'àrbitre,

La frase

“Si hi ha una condemna ferma i el Parlament l'executa, ell [Torra] l'acatarà. Mai ha dit el contrari”

Gonzalo Boye
ADVOCAT DEL PRESIDENT

s'enduguin la pilota i no permetin jugar la resta del partit, que és el que pretén fer la JEC”, va afegir-hi.

La consellera de la Presidència, Meritxell Budó, va evitar pronunciar-s'hi –“no em correspon a mi; respecte màxim a la seva decisió”–, però va deixar clar que no el govern no re-

El president de la Generalitat, Quim Torra, amb la consellera de la Presidència, Meritxell Budó i l'advocat Gonzalo Boye, al Parlament al desembre ■ EFE / QUIQUE GARCÍA

coneix la decisió de la junta electoral provincial de Barcelona, que divendres va acordar retirar la credencial de diputat a Torra i substituir-lo per Ferran Mascarell, el següent nom de la candidatura electoral de Junts per Catalunya. "La llista de JxCat no correrà en cap cas. Torra és diputat", va indicar la també portaveu del govern en una entrevista a l'emissora RAC1.

És més, l'advocat de Torra va alertar que l'organisme administratiu electoral de Barcelona podria cometre un delictes amb aquesta decisió: "Convido els membres de la junta electoral provincial que es llegeixin la part de la Lloreja [Llei orgànica del règim electoral general] que conté normes penals. L'emissió de credencials indegudes és un delictes."

El Parlament també considera que la JEC no és competent per retirar l'acta a un diputat, d'acord amb el reglament, i dimarts aprovarà en la reunió de la mesa un recurs al Suprem. ■

EM Girona Cultura
ESCOLA MUNICIPAL D'ART LA MERCÉ

Mono-gràfics

2020

- › Il·lustració
- › Fotografia
- › Xilografia i estampació japonesa
- › El món del còmic
- › Torn ceràmic

› Inscripcions a partir del 10 de gener a www.girona.cat/inscripcions

› Més informació a www.girona.cat/ema

Ajuntament de Girona

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La insatisfacció per la política fa forat a Catalunya

■ Aquest sentiment d'enuig és més elevat entre els votants d'ERC ■ L'encaix territorial s'aferma com a preocupació social

Francesc Espiga
BARCELONA

En un context on la política —aquí, allà i més enllà— està en un estat de combustió pràcticament continu, són cada cop més els catalans que expressen un sentiment de disgust sobre el seu esdevenir. Almenys això és el que es pot deduir del darrer baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat, on es detecta que la insatisfacció amb la política és ja el segon problema més important que té el país, amb un 36,9% de les respostes. En l'anterior estudi demoscòpic, corresponent a l'estiu del 2019, el percentatge era del 30%, i aquesta preocupació ocupava el tercer lloc del rànquing, a darrere de l'atur i la precarietat laboral (31,5%). El goteig inces-

La xifra

36,9

percent de respostes consideren que la insatisfacció amb la política és el problema més greu que té el país

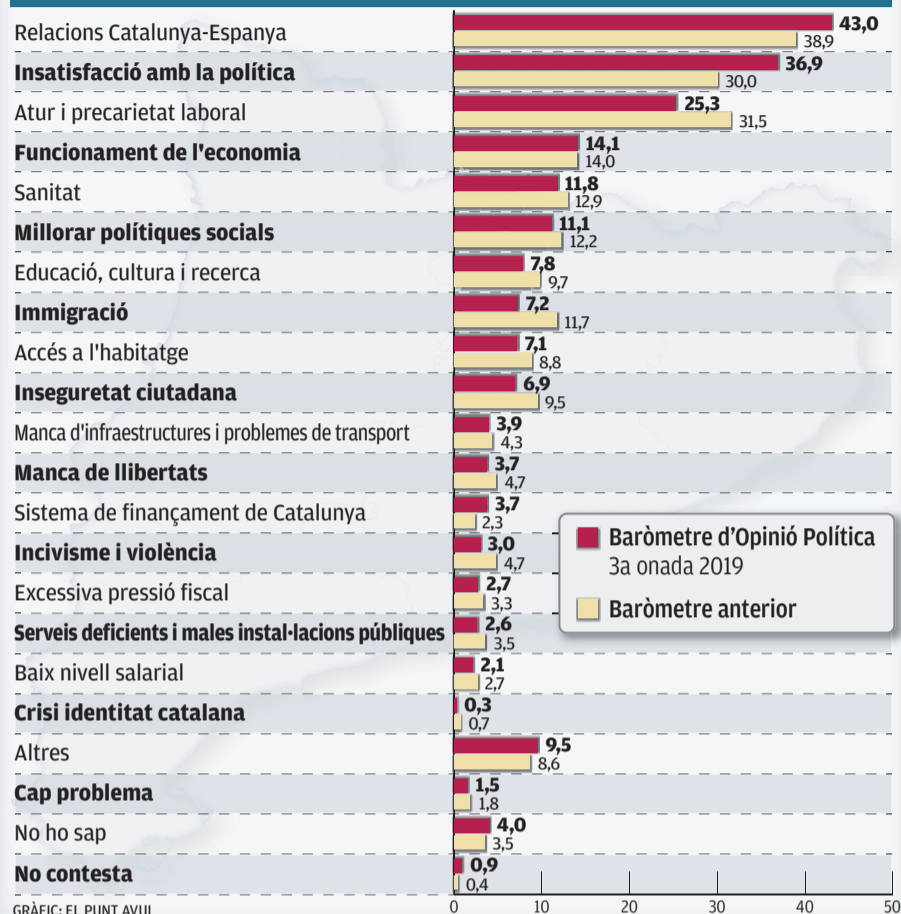
sant de notícies o debats que tenen la política com a eix central, o l'impacte que ha tingut el procés sobiranista i les seves conseqüències sobre molts ciutadans al marge de la seva adscripció ideològica, són dues de les possibles causes que explicarien aquest enuig a l'alça.

El mateix baròmetre revela que el grau d'insatisfacció varia, i de manera notable, en funció dels votants de cada partit. Els d'ERC, amb un 28,9%, se-

rien clarament els més desencantats amb la política, fins al punt que són els únics que consideren que aquest és el maldecap més destacat que té el país ara mateix. Als simpatitzats de la resta de formacions, però, l'encaix de Catalunya amb l'Estat els treu més la son, sobretot als de JxCat (48,6%) i Ciutadans (44,4%).

El conflicte territorial és el que més neguiteja els catalans. Un 43% consideren que és la qüestió més greu de les que estan en discussió. En l'enquesta del segon trimestre de l'any passat això ja era així, tot i que amb un percentatge menor (38,9%). L'atur i la precarietat laboral reculen com a problemàtica (25,3%), mentre que l'estat de l'economia s'estabilitza en el quart lloc amb un 14%.

Principals problemes que té Catalunya segons els seus ciutadans

El país ha anat a pitjor, però en un any millorarà

En l'àmbit polític, les coses no han anat bé en l'últim any, segons el CEO. Un 55,3% consideren que en aquest període Catalunya ha empitjorat, mentre que només un 4% troben que ha millorat. Un 37,6%

diuen que, si fa o no fa, el panorama està com estava. Amb vista al futur, però, es detecta més optimisme, ja que un 30% consideren que políticament la situació es redreçarà en un any, enfront del 25%

que vaticinen que anirà enrecre i el 27,5% que diuen que quedarà igual. La visió canvia quan es parla d'economia, ja que són més els que creuen que anirà a pitjor (36,4%) que els que millorarà (18%).

Ja són dinou les persones citades pel tall a l'AP-7

■ Els dos últims empresonats en l'operació Judes ja són a casa

Redacció
BARCELONA

La Guàrdia Civil ha citat a declarar nou persones més pel tall de trànsit que es va dur a terme entre la Jonquera i el Pertús l'11 de novembre passat convocat per Tsunami Democràtic, segons va advertir ahir l'"organització antirepressiva de l'esquerra independentista" Alerta So-

lidària a través de les xarxes socials. Està previst que aquests manifestants declarin conjuntament els dies 14 i 15 de gener amb la resta de citats pel cos policial aquest divendres passat.

En total, són dinou les persones que estan cridades a donar explicacions a la Guàrdia Civil per les protestes. Els investiguen per delictes de desordres públics i danys, i contra la seguretat viària. De moment, les defenses no tenen accés a les diligències prèvies i per això descobreixen més detalls del cas.

Pancarta del Borbó de cap per avall, a la plaça Major de Vic ■ CDR DE VIC

Les citacions es produeixen després que a mitjan desembre la Policia Nacional cités a declarar deu persones pel mateix tall. El dia que es va aixecar l'acció al Pertús, on la competència és de la Gendarmeria, es va produir un

nou tall a la tarda a Salt (Gironès). Alerta Solidària ha fet una crida a donar suport a les persones citades per la Guàrdia Civil els dies 14 i 15 de gener a les nou del matí davant la comissaria de Girona.

D'altra banda, el grup

de suport als detinguts el 23-S en el marc de l'operació Judes va celebrar ahir a Mollet del Vallès l'alliberament de Germinal Tomàs, que, juntament amb Jordi Ros, era l'últim arrestat aquell dia que quedava a la presó. ■

Els CDR pengen una foto del rei de cap per avall a Vic

El Comitè de Defensa de la República (CDR) de Vic ha penjat una fotografia del rei espanyol, Felip VI, de cap per avall amb el lema *No tenim rei* en una grua de la plaça Major. "Vic continua marcant múscul i no defalleix en la lluita per la República Catalana", reivindiquen. Recentment, els jutjats de la capital osonenca van rebre un atac amb boles de pintura coincidint amb l'operació Toga de reforç de la seguretat a les dependències judicials dictada pel Tribunal Superior de Justícia després del llançament de fums en diversos jutjats per part dels CDR. També hi va haver protestes per la commemoració dels 25 anys de l'inici del desplegament dels Mossos.